

GRECSÓ KRISZTIÁN

Tisztelt Miniszter Úr!

„Jegyezd meg Sancho: ha az erény a mérték, s arra fordítod legfőbb gondodat, hogy érényesen cselekedjél, akkor nem lesz miért irigyelned a fejedelmeket és a főurakat, mert a vért örököljük, de az erényt el kell érnünk, meg kell szereznünk, s az erénynek önmagában is van értéke, a vérnek pedig nincs.”

(Cervantes)

I.

Belső Biztonsági Szervezeteket Ellenőrző
Tárca nélküli Miniszter Úr részére!

Óriási panasszal (és nem feljelentéssel!) kívánok élni a Miniszter Úrnál (tisztelt), az alábbiak miatt, az igazság szerint számomra legkevésbé sem jóakarátú ügyben.

A tavalyi év december havában telefon vonalat kaptunk titkosított számmal, azért titkosított számmal, mert „olyan” környezetben élünk rokkantnyugdíjas feleségemmel, és jómagam pedig súlyos mozgáskorlátozottként, kénytelen. Feleségem vakmerő jóhiszeműségből egy szál meghatározható kívülálló (aki megbízhatónak látszó ismerősként volt regisztrálva a feleségem, és az én számomra egyaránt) megadta a számot kb. 27 nap elteltével, délután. És idén februártól meg is kezdődtek a kalóz telefonálások, úgy éjjel, mint nappal, különböző név bejelentkezésekkel, eltérő azonosságú személyeket keresve, folyvást.

A hívások hol férfi, eltérően meg, hol női hangtól eredtek.

Mivel igazán jól tudtuk, kinek adtuk meg a számot, ha nem az jelentkezett, vagyis ezek a hol férfi, hol meg eltérően női hangok, azon kiképzett helyére illesztettük a készüléket. Ez év májusában igényeltünk új számot, ezeket a kalózhívásokat úgymond teljesen kikerülendő, de ahogy a szolgáltató üzem munkatársa bejelentette az új szám üzembe léteztetését, már azon nap estéjén fölbukkantak az első újbóli hívások, annak ellenére, hogy azt még igaz elviekben rajtunk kívül más birtokában nem tudhatta, és amik azóta is jelentkeznek. Még márciusban az egyik kérdéses hölgy (mert ezek száma idővel megemelke-

dett; mármint akik a mi számunkat nagyon jól tudták) névszerint bejelentkezett, hogy meglátogatja a feleségem, amit be is tartott, igaz, nálunk tartózkodását, őszintén szólva, már kezdtük sokallni. Minekutána lett egy kalózhívás az ő jelenlétében, és ezt követően pár perc múlva távozott is, mivelhogy a feleségem (néminemű biztatásomra) közölte velem, kár volt visszaélni a mi bizalmunkkal, azzal, hogy szétterítette a számunkat, amit vehemensen tagadott. Tehát elküldték beellenőrizni a telefonunkat, miközben mindig a másikkal azt mondták, hogy „téves hívás”. Kérem, annak ellenére, hogy olyan eset is volt, hogy beolvasták a számot, vagy éppen nevünket is hangoztatták(?!).

Ekkor már sejtegettük, hogy mire megy ki a hívogatás, játszadozás.

A nő távozásakor feleségemet viszont meginvitálta az ő tulajdonában lévő lakásba, de engem nem, mondván, nem nagyon jól közlekedem gyalog (akkor még nem voltam megoperálva). Közben rádermedtünk, hogy a bérelt telefonkészüléken minden beszélgetés kisonkodik a lakásból, akkor is, ha nincs üzembe helyezve (a telefonkagyló effektíve felvétel nélkül értendő). Ezt követően visszaadtuk a készüléket a társaságnak, persze közölve azt is, miért e visszautasítás. Ám, amint leadtuk a régi készüléket, rögtön befutott egy ellenőrző kalózhívás, hogy van-e egy, s más, telefonunk. A lényeg az, hogy mikor korházban sínylődtem a fentebb említett hölgy többször csalogatta a feleségem, hogy szívesen látná a lakásán, de csak egyedül(!), jöjjön, menjen oda. Tényleg mondom, hogy míg katonáéknál anno volt hasonló érzékelésem, hiszen távolból túrtem (megkötött kézzel), hogy nejem csáberőnek ellenszegüljön, amiben, ugye, biztos vagyok, csak mégis félem. Bizonyára Ön is így van ezzel Miniszter Úr, már nem az, hogy akármi, de alvó ördögöt minek kiengedni a barlangjából, magamról tudom. És az én nejem még mindig, hogy úgy mondjam szemet vetnek rá, erről ennyit.

Befejezésül kérem a tisztelt Miniszter Urat, hogy vegye komolyan, amit írtam (azaz csak részben írtam le) és várom elsősorban az érdekelt Miniszter úr válaszát!

II.

Ismételt erővel és nyomatékkal nagyon panaszt kívánok a Miniszter Úrnál tenni, ugyanis oly mértékben elmérgesedtek a körülöttünk történetek, hogy azt már csak erős vaklátással lehetne nem észrevenni, mellette érzelmetlenül elmenni. Az általam észlelt jelenségben kérem a Miniszter Úr drága figyelmét.

Mivel a Pick Rt. dolgozója voltam én is, és onnan mentem rokkantsági nyugdíjba, minden évben, így idén március körüli időszakban is nyugdíjas találkozó megrendezése volt időszerűen esedékes a Pick Rt. részéről, ahová feleségemmel együtt megfelelő meghívást kaptunk mindketten, és ahová azonmód el is mentünk.

Ekkor történt az, amit én sejtegettem is a telefonálások panorámájában.

Ugyanis a vezérigazgató (Pick Rt.) asztalánál (aki ekkor még nem volt ott) üldögélt egy nemzetbiztonsági (!) beosztású, hajlottabb korú nő, és egy szőkésbarna hajú, középkorú, ugyancsak hozzájuk tartozó férfi, majd egy távolabbi helyen egy úgyszintén nő (beépítésgyanús). Ezt azért merem leírni, mert látásból ismerem őket és hovatartozásukat. Tehát minket a feleségemmel akartak jószerivel bemutatni a nemzetbiztonságiaknak, holott őket mutatták be nekik, nevetséges. Ugyanis a férfi kirívóan feltűnően viselkedett, tekintetével keresett bennünket, amíg asztalukhoz megérkezett a Pick Rt. vezérigazgatója, aki jelzésével felénk intett, hogy mi vagyunk azok.

A vezérigazgató (Pick Rt.) fölöttébb ideges elem volt.

Ekkor mindent megértettem, hogy mire megy ki ez az egész nevetséges nyakunkbaakaszzkodás, miegyéb, amit most már tudok. Ugyanis annak idején én is figyelő-felderítő voltam a BM-nél, ahol ilyenirányú kiképzést kaptam, majd dolgoztam is, mint bűnügyi figyelő és felderítő, és olyan véresen komolynak nevezhető megrettenésekben is volt részem, mint a Kurca-parti gyereklány gyilkosság, ahol én testületileg jelen voltam, nemkülönben bűnügyi figyelő és felderítő. A feleségem pedig a Politikai Főcsoport területén dolgozott mint polgári alkalmazott, ahol reá is ragadt néhány dolog ilyen téren, hogy nem most jött a falvédőről. (Keserű hozzáállásom is van ugyan ehhez, noha nem ide téma, mégis, hogy a Miniszter Úr is sejti már a dörgést, mi évtizedek óta bennem gyanú, hogy az ilyen hivataléknál kell ugye a nőknek a kínos helyzetet úgy tűrniük, hogy tapi, vagy csókolom, és nincsen ám a főnöknek apelláta szembe, még az én drága nejemnek se, ez persze fikció.) Visszaváltva: ekkor már tisztán láttam, beszervezésről van szó, mégpedig lehetőleg ügynöknek, és impresszió alapon, csakhogy így az Önök titkosszolgálatára kosfejvel szaladt a vasbitumen falnak, tisztelt Miniszter Úr, velünk kapcsolatban! Annyira ügyetlenek, hogy még arra is képtelenek, megvizslássák a BM-nél lévő dossziénkat, istenigazából kivel is kezdenek ki?

Törvénybe ütköző cselekedetünk nekünk nincsen, azt hiszem elég, ha erről ennyit mondok.

Ettől az estétől kezdve elkezdődött személyünk követése, hol gyalogosan, hol máshogy, gépkocsival. Kezdetben élveztük, kacagtuk a helyzetet (faramuci) a feleségemmel, sőt beetettük a követőket, mi több, olyan felállás is volt, hogy egy bizonyos helyen csak hajszálon múlt, hogy éhes kopójukat nem ütötte el egy haladó gépjármű, mert annyira váratlanul érte, amint a feleségemmel egyetemben meg akartuk „szorítani” (nagyon); ilyen piszkos munkát ne műveljen velünk! Ekkor figyeltünk fel rá (azaz önök dekonspirálódtak), hogy az Önök fészke a mi lakásunktól légvonalban kb. 68,6 méterre van, hozzávetőleg. Ugyanis ott láttuk az Önök figyelőit, és gépkocsijait, valamint azon gépjárműveket, akik részére kiegészítési km-pénzt fizetnek. Ez, Miniszter Úr

(tisztelt), egy hátsó házrész, amelyet két utca határol, és a mi szobánk ablaka (ugyanis egy szoba egy ablak) pontosan oda, a megyei integrációs hivataluk betelepülési helyére tekint. Ezen épületnek van utcai bejárata is, de az úri kényelem kedvéért az udvari bejáratokhoz hordozgatják, illetve viszegetik a megfigyelő naszádocskákat, hihetetlen.

Tehát ízig-vérig dekonspirálták magukat!

Most már a vonalon végigtekintvén (szemmel) tudjuk, hogy a házból kik az Önök ügynökei, régóta azok. Ha felderítő-megfigyelő logikával gondolkozik, Miniszter Úr, akkor a sorok közé leírva ugyan, de ki tudja olvasni, hogyan dekonspirálódott sárgaföldig a hálózatuk a kérdéses helyeken, bizonyára. Ezt tetőzik még azzal is, hogy az adózó nép pénzén éjjelente villanyos fénnel az udvar egyik oldalából a másikba jelezve, szabályos panoráma fényjátékot űznek.

Tehát röviden: az Önök biztonsági szolgálata tele van baklövésekkel, mihez tartással, feltűnési viselkedéssel, hozzá nem értéssel és nem akarom leírni, milyen személyekkel, otrombán. Arról nem is beszélve, például, hogy az intézményhez tartozó alakulótéren (játsszótérnek álcázott), Önökhöz tartozó tizenéves ifjak, házi készítésű, irtózatosságot produkáló csőbombát robbantottak, miért figyelmeztettem is őket.

Minekokán az egyik elnézést is kért a másik kettő elkövető nevében, de hát, talán a Miniszter Úrnak sem kell mondanom, hogy feleségem hazáig könnyesen zokogott, mert ijedtében, és ez mindvégig befolyásolta őt estileg.

A felvetett problémát nem akartam a megyéből kihordani, de eredménytelen voltam a folytatott igen kemény és félreérthetetlen tárgyaláson. Itt tagadnak mindent, mondják, semmi közük a fenti címekhez és a fentebb leírt eseményekhez kevésbé. Ezt követően az volt a kérdésem, hogy amennyiben nem a nemzetbiztonság egyik telepéről van szó, akkor ott valamely bitang, bűnöző, alvilági banda tevékenykedik, nemdebar, és az a követelésem, mondtam, amit írásba is adok, hogy ezek után tapogassák le hivatalosan az engem és feleségem követő elemeket, amire nem mertek vállalkozni. De az az egészben a bukkantó, hogy nem is tudtak (!) semmiféle társulatról (rossz) az általam megjelölt címen. Tehát akkor az kérdőjel a Miniszter úr felé, amennyiben nem Önök vannak ottan jelen, akkor kik vannak ottan jelen? Hát azt sem tudják, kik vannak ottan jelen?

Milyen felderítő és elhárító szervezet az Önöké, mikor (tegyük fel, de nem hihetem!) egy ilyen banda szabadlábbal egy határszéli nagyvárosban, a város közepén teljes nyugalommal garázdálkodhat? Ezt el sem merem hinni.

Édes Jóistenem, hogy is merném elhinni?

Egyébként a megtörtént lebuktatási dátumokat, helyeket, és a kb. 34 gk. rendszámot azért nem közlöm, mert számítok arra, hogy a Miniszter Úr mégis kíváncsi lesz, miről is van szó. (Mennyi mindenre szót se vetek, mikor tényleg

csak a legdurvább történésekre pazarlok!) Annyit tegyenek meg (ezt mint figyelő és felderítő tanácsolom), ne csináljanak feltűnést, az éjjeli szükségletekhez sötétítsék el az ablakokat, függönyözzenek, ha már bizonyos okmányokat olyankor is kell fénymásolni, rendezgetni, vagy ehhez hasonló tevékenységet kell folytatniuk, legalább.

Továbbá, ha valami baj van velünk, akkor közöljék azt, és ne fekete munkát végezzenek velünk kapcsolatban! Levelem befejezéséül csak annyit kívánok még hozzáfűzni, hogy kérdéses csőbomba nyomai még jelenleg is erősen megtapinthatóak, és lehet, hogy ezzel még segíték is Önöknek, nem tudom.

III.

A tisztelt Miniszter Úr türelmét és megértését kérem, mert levelemmel megint kedélyében fölzavarom, de a kiegészítés oka olyan fontos, hogy halasztás semmi esetben sem lehetne esedékes. A következő tárgyban kérem a tisztelt Miniszter úr reagenciáját.

Mivel lakásunk olyan kiképzésű, hogy hálósobának csak egyetlen (egyéb-ként erre megjelölt funkciójú) helyiség alkalmas, kérem távolítsák el a rádiózavaró, nagyteljesítményű adóvevőjüket, ugyanis van olyan eset, hogy teljesen ráhasalnak a rádiókra. Amit én tudok, a magam tudásával és módszerével, hogy a szobánk padlózatának egy részén (bemértem azt a kb. 6,4 négyzetméteres területet) az alattunk lévő (három szobás) lakás álmennyezetében elhelyezett berendezés által kibocsátott hullámok átbocsátódnak. Amennyiben Önök közül Bp.-ről kijönne a kérdést megvizsgálni valaki, a leírtakat pontosan bemutatom neki (ez értendő az előző két levelemben elhangzottakra is). Arra amennyiben hivatkozok, bár magánügyi jellegű ugyan, hogy míg a fent említett területről hitvesi ágyunkat át nem helyeztük, feleségem folyton folyvást negatív álmokból ébredt reggelente, és csakugyan, gondolom, Ön, tisztelt Miniszter Úr sem szeretné, ha a felségét, még ha fantázia vonalán is, de zaklatná testileg. Nem az, hogy bennem féltékenység fölmerül, de ázott hálóingben riadni mindig, nem jó azt nekem két szemmel látnom, hiszen idegenre az én nejem nem vágy. Egyébként ugyanis innen ne küldjenek ki senkit, mert közöltem is velük, hogy nekik már nem hiszek, ne. Bár szóban ugyan ígéretet tettek, az előző két levelemben is összefoglalt, és most is kifejtett események intenzitása ellen, de nem léptek.

Tovább hozzáteszem, hogy a lakásomba (hiába akarnak újból bejönni) nem engedek be senkit, mert a kérdéses rendszámok, és e három levél másolata biztonságos helyen trezorba van helyezve, mert a mai időkben ki tudja, mi történhet velem, illetve a feleségemmel, akkor legalább tudni fogják, honnan fúj a szél.

Epedve várom elsősorban a Miniszter Úr válaszát!



IV.

Tisztelt Miniszter Úr! Előre is elnézésébe kérek, hogy nem postán, hanem olyan bizalmi személyeken keresztül küldöm levelem, akikben minden vonatkozásban megbízom (előzetes beszélgetéseinkből eredően), valamint azért, hogy a problémám nem írom le visszafordulva, mert azt a jelzett mellékletben (három levél) már egyszer megtettem, és az a kérésem, hogy levelem olvasását a melléklettel kezdje, az érhetőségünk kedvéért. Azért nem postán küldöm a levelet, mert mindenik pucéran hever a postaládában, amiből a könnyebb szemléletesség kedvéért ide mellékelek. (A boríték felvágást én végeztem, a többi, ami figyelemre méltó, ha megnézi, a ragasztáson belüli állapotot.)

De nem ez az igazi, mindenséges probléma.

Amióta nem jelentkeztem, egyértelműen és félreérhetetlenül továbbra is megy a nyakamontaposás, aminek okát hozzávetőlegesen mostmár sejtem is, és azt is, hogy kik, és nemdebar miért csinálják. Nagyon sok személyt ismerek látásból, de személyesen is ismerek. Továbbá erre felhasználják a közvetlen szomszédom (név: Ivánka Erzsébet), akit vagy két hétig rejtegettek a lakásban, anélkül, hogy nappal megmutatkozott volna ő. Persze tudtuk, mert váltott őrséggel kifigyeltük (állandó éberség) az éjszakai mozgást a lakásból ki, és nemkevésbé be, ahová egyéb más személyek, és valószínű egyéb más célból is közlekedtek, addig, amíg mi az egészet le nem buktattuk, végre már. Ugyanis figyeltük egész éjjel, hogy mi fog történni, hiszen ráészleltünk, amint többször is ő, és más személy a lakásba ki- és bejárni, úgy férfiak, mint másnemű nők. Végül hajnalban a nevezett kirívó női személy (Ivánka Erzsébet) el akart menni a lakásból, de nem mert, ezért színes fényjelzéseket adott le a mellékletben szereplő helyszín felé, észlelés céljából. A lényeg az, hogy másnap kb. hajnali fél öt után három perc óra tájban betelefonáltam a megyei rendőrség ügyeletére (névtelenül) a következő szöveget hangoztatva: „szóljanak már oda a titkos telepükre, hogy küldjenek Ivánka Erzsébetnek valami élelmet, mert a csapda szoros, és fényjelzéseket ad le, nem mer kapálózni jobban”. Majd azonnal ahhoz a szobámnak az ablakához mentem, amely a kérdéses hely felé tekint és a következő szöveget mondtam: „halló, halló, küldjete hát Ivánka Erzsébetnek harapni valamit, mert úgy beszorult, hogy nem tud elmenni, rajta vagyunk”. Tudniillik azért az ablakba mondtam bele ezt a mondandót, mert már régóta tudok róla, hogy az általam felderített, alattunk tárolt lehallgató technika, és rádiózavaró készülék itt eszi legjobban meg a hangom.

A cselembé úgy beleestek, mint más senki.

Merthogy az ablakba bement szöveg után kb. 2 perc 24 mp. múlva kirobogott Ivánka Erzsébet a lakásból, agyó, és ezzel egyetemben hamarjában csörgött a telefon, amit ugyan felvettem kétszer is, de nem szóltam bele, hogy rohassza őket a penész, végül pedig kihúztam azt. Mert például mondok mást,

ha ez nem volt Önnek kevésbé meggyőző. Nem is olyan régen olyan telefon-szöveget hallgattam végig a fülem hallatára, hogy „te rohadt patkány, neked szívbjajod van, úgylis nemsokára kifúlsz, vagy ha nem, a feleséged elválík tőled!“. Ugyanis erre, hála a természetemnek, semmilyen szívbjajom nincsen, és a feleségemmel negyven éve élünk boldog házasságban, ettől függetlenül vita van, mint minden családban, de hát az meg hol nincsen, kedves Miniszter úr, ahol emberi természet van, meg ilyen nehéz (kő) háttér, és érti már, mire gondolok. Tehát, amit Ivánka Erzsébet lebuktatására szántam közölni, azért írtam le ilyen részletesen, hogy Ön, Miniszter Úr is megértse, hogy nem a hasamra ütök és beszélek, hanem azt akartam illusztrálni, hogy akár hivatalosan csináltatják, amit csinálnak velünk, akár maszekoskodás is van benne, lássa meg, milyen primitív és abnormális magatartású alkalmazottaik is vannak.

További ilyen, illetlen magatartásuk ezen személyeknek, hogy a lakásunk ablakán éjjel jól be reflektoroznak, különböző színekben és fényerőséggel, amely már arra vall, hogy semmi se szent. Még attól sem riadtak vissza, hogy a lakcímemen lakó, dús Virág Ibolyával (II. emelet) és Fiaszó Gábornéval (IV. emelet) bekiabáltattak az ablakon, valamint az utóbbi Fiaszó Gábornéval vizet öntettek az ajtónkra, nyomdafestéket nem tűrő hangon, olyanokra utalva, hogy én Virág Ibolyába bármit is táplálnék bizalmilag, mint férfi, esetlegesen az ő dekoltázsába napjába belenéznek, legeltetnek. Miután mindezek megtörténtek (szemen szedett hazugságok), kézjelzéssel jelezte mindkét személy, hogy a kapott feladatot végrehajtották, és például ezzel a dekoltázsra hivatkozással engem a feleségem előtt jól helyben hagytak. (Már nem az, Miniszter Úr, hogy nejem hite megrendült volna, csakhogy azért bizalmatlan, minek oka, valójában nincs.) Vagy még egy említésre méltó (gyerekes) esetet sem akarok kihagyni: történt, hogy a feleségemnek egy szál virágot küldtetett valaki szintén Virág Ibolyával (aki az előző tevékenységben is benne van) Önök közül, azon célból, hogy válaszul engem féltékennyé tegyen. (Még egyszer mondom, noha szememmel odakacsintásról se lehet szó.) Feleségem a virágot dühében el akarta dobni, de mondtam neki, hogy ne dobd el, a virág nem tehet arról, hogy küldői ilyen alattomos nővadászok.

Miniszter úr, lassan, lassan elfogy az erőm, és nem akarok fenyegető hangszúlyt megütni, de magán se szárad szívesen az élet! Kérem, hallgassa meg bánatom, mi a feleségemmel gondot kikerülve felutazunk Önhöz, hiszen mi már kilencven százalékos kedvezményrel olcsón megmozdulunk. (Ezzel kapcsolatban az a kérésem, hogy a levél átadóján keresztül szíveskedjen értesíteni, hogy a feleségemmel mikor és hova menjünk, mert a postámat elfogják.) Ígérem nem leszünk sokáig a türelmére!

Levelem befejezéséül az a kérésem a tisztelt Miniszter Úrhoz, hogy a nevem tartsa inkognitóban, mert a hátralevő éveimet szeretném leélni és természetes hallal a szerető feleségem karjai között meghalni, és lehetőleg nem elhajtott étellel.



V.

Drága Miniszter Úr, elnézésben remélem annyira már benne vagyok, hogy megüthetem Önt ilyen hanggal, mikor arról van szó, hogyha én már nem lennék, vagy tovább húzódna ezen kényszerű tartózkodásom, feleségem gondviselését lássa el, mert Ön, tisztelt Miniszter Úr az egyetlen személy, akiben ilyen ügyben megbízom, és nem veszélyes. Arra hívnám leginkább a figyelmét, hogy a már legutóbb is aláhúzottan kiemelt nőszemélyek (Virág Ibolya, Fiaskó Gáborné) elleni makrancos támadással szemben tegyen a legtöbbet, mert a feleségem sem kötél már, sajnos. Azok bizony akár hajának is esnének, ha én még sokáig a közelben nem leszek, mikor erre csak hangosan nevetnek, és obszcén utalásokkal eltávoznak.

Mi jó ebből az Önök központjának kérem, haszonból? Mi a profitja ennek?

Hogy ide jutottam, senki igazamra nem ad, és vagyok kénytelen varsahálós ágyban egymagamban vakarózni? Engem itten nem a megfelelő módon marasztalnak, és a feleségem sem engedik egyértelműen hozzám, ki nélkül innen ki nem csúszhatok.

Aztán nem akarok arra kitérni megint, hogy például a szemetesembe micsoda pusztítás történt aznap, mikor a Nemzetbiztonságiak kezemet gyanúsán hátrakötve egy rohamkocsiba szorítottak, ami arra vall, hogy már a selejtünkbe is kutatnak! Én biztosíthatom egyaránt Önt és Nemzetbiztonsági Hivatalt, hogy kémkedés nekem nem vajazza a fejem, soha ilyenben részt nem veszek.

Drága Miniszter Úr, nekem félelmem már aggódássá duzzad, hogy ha innen nem tűnök hirtelen, itten micsoda Hirosima lesz, arról nem beszélve, hogy mint férfi bennem az is megfordul, hogy akkor esetleg Önök nőcsábász egyéneket is a feleségemre szabadítanak, nem csak tekintetszabályozó női egyéneket, akik engem hoznak mindig helyrehozhatatlan helyzetbe.

Miniszter Úr, mint azt láthatja végrendeletemben mindenem az Ön kezébe ajánlottam, kéréssem cserébe tehát mindössze annyi, hogy feleségemre még hátralévő életében fonjon védőhálót, kivéve alólam végre minden aggodalmat, még a napokban látogassa meg!

Kéréssem teljesítését, Miniszter Úr (tisztelt), előre is köszönöm!